

STOP DROGURILOR!

Salut! Sunt o fată de cincisprezece ani și sunt în clasa a VIII-a. Trăiesc într-un oraș mic, format din câteva familii. La televizor apar zilnic știri despre droguri, țigări...Nu am fumat niciodată și nici nu am să fumez vreodată, iar de droguri nici să nu aud. Știu cât de mult dăunează corpului.

Bună! Sunt tot eu. A trecut un an, acum am șaisprezece ani. Sunt destul de tristă, părinții mei au început să se certe, mama plânge toată ziua, tata e supărat. Mi-e foarte frică, de aceea, ieri am încercat să mă droghez. Am crezut că o să îmi aline durerea. Nu știu ce s-a întâmplat după, tot ce știu este că m-am trezit câteva zile mai târziu, pe marginea unei străzi, nu știu cum am ajuns acolo. Sunt eu din nou, am șaptesprezece ani. Știi seara aceea, când aveam șaisprezece ani, atunci când m-am drogat pentru prima oară, am aflat că în acele zile, când nu m-am întors acasă, părinții mei nici nu mă căutaseră, nu le-a părut că fata lor nu se întorsese acasă. M-am supărat foarte tare pe ei, nici acum nu i-am iertat. Hei! Da, iarăși eu, acum am optsprezece ani. De doi ani am continuat să mă droghez, știu că nu e bine ceea ce fac, dar nu reușesc să mă opresc. Corpul meu are nevoie, eu am nevoie de ele...Acum am nouăsprezece ani, părinții mei au divorțat. Exact de ceea ce îmi era mie frică, dar poate e mai bine așa, mama nu mai plânge, tata a plecat. Tocmai îi scriu un bilet de adio mamei, voi fugi de acasă. Salut! Am douăzeci de ani. Sunt împreună cu o prietenă, mergem la un restaurant, ne-am gândit să luăm prânzul împreună. Mai avem câțiva kilometri până la restaurant, mergem pe o alee plină de oameni zămbitori, unul singur pare supărat. Tocmai s-a ridicat și vine spre noi. Fac câțiva pași înapoi și o chem pe prietena mea, trebuie să plecăm. Ea se întoarce și se uită mirată. Îi fac semn spre omul supărat, dar ea spune că nu e nimic acolo. Nu am știut ce să mai fac, așa că am plecat. Cred că am început să am vedenii...

Sunt din nou eu! Am douăzeci și unu de ani. De când am plecat de acasă, am rămas pe drumuri. M-am lăsat și de facultate. Acum mă plimb prin oraș, tot ceea ce mi-a rămas este acest jurnal. Am trecut pe lângă fereastra unui magazin și în loc să îmi văd reflexia, am văzut o bătrână de șaptezeci de ani care se holba la mine mirată. Când aveam cincisprezece ani eram o fată înaltă, aveam un păr lung și blond, lucios și îngrijit, ochii albaștri ca cerul și pielea fină. Acum, în fereastra aceluiași magazin vedeam o fată cocoșată, cu părul neîngrijit, murdar. Ochii roșii, iar sub ei două gropi negre-movulii. Ridurile și coșurile îmi acopereau fața. Arătam de parcă nu aș fi dormit de săptămâni întregi sau poate chiar așa era, nu știu, nu mai țin minte.

Am douăzeci și doi de ani, astăzi m-am cântărit, sunt foarte grasă. Dar nu înțeleg cum, nu am mâncat așa de mult, de fapt, nu am mai mâncat deloc în ultimul timp, ce se întâmplă cu mine? Nu mai am prieteni, nu am familie, nimeni nu mă vrea. Sunt singură și tristă. Toți prietenii m-au părăsit, nu îmi permit să stea cu una ca mine, așa îmi spun. Acum am douăzeci și trei de ani. Ieri am simțit o durere foarte puternică de cap, nu mai puteam, am leșinat. Acum stau într-un pat, nu mai văzusem ceva atât de curat de când aveam douăzeci și unu de ani. Mi-ar plăcea să mai stau pe aici, e așa de frumos, dar nu cred că mă vor ține prea mult timp. De fiecare dată când ies pe hol, lumea se dă la o parte și se uită urât la mine. Bună! Am douăzeci și patru de ani. Durerile de cap continuă de un an, leșin foarte des și mă trezesc câteva ore mai târziu, întinsă pe jos, cu câte o zgârietură în plus din cauza căzăturii. Am împlinit vârsta de douăzeci și cinci de ani, nu știu cum, nu îmi dau seama cum de sunt încă în viață. Am înnebunit, sunt singură. Mă simt tot timpul rău. Nu mai vreau să simt toate aceste sentimente, în ultimii ani, răspunsul la toate întrebările mele a fost: nu știu, dar acum știu. Totul a început în acea seară, când aveam șaisprezece ani. De atunci, viața mea s-a schimbat. Nu mai vreau să trăiesc așa.

Hei! Acum am douăzeci și șase de ani, de un an nu m-am mai drogat, am început să am grijă de mine. M-am angajat pentru a câștiga niște bani. Mi-am închiriat o casă. Mi-am început viața de la zero. Acum am douăzeci și șapte de ani. Am noi prieteni, am sunat-o pe mama, iar după zile întregi de vorbit la telefon, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise. E așa de frumos! Câtă bucurie! Am douăzeci și opt de ani. Sunt căsătorită și am un soț minunat. Astăzi i-am dat vestea cea mare, sunt însărcinată! Vom avea un copil, sunt atât de fericită. Măine va afla toată familia mea, de abia aștept să le văd reacția. La vârsta de douăzeci și nouă de ani am o fetiță perfect sănătoasă și frumoasă. O ador, e viața mea. Eu și soțul meu o iubim foarte mult. Acum merg la mama, să o cunoscă și ea.

Acum, la treizeci de ani, îmi dau seama cât de importantă este viața. Da, uneori trecem prin momente grele, dar trebuie să învățăm să le depășim, să nu ne lăsăm doborâți. Suntem oameni, mereu vor exista momente triste, dar și bune, în acești treizeci de ani mi-am dat seama care sunt adevăratele obstacole ale vieții și cum să

trec peste ele, am învățat să prețuiesc viața. În acești treizeci de ani am mai învățat că niciodată nu este prea târziu și că viața se poate schimba brusc. Iată-mă!

Stoica Maria

Clasa a VII-a

Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu”

Întorsura Buzăului, Covasna

Profesor coordonator: Leu Angelica